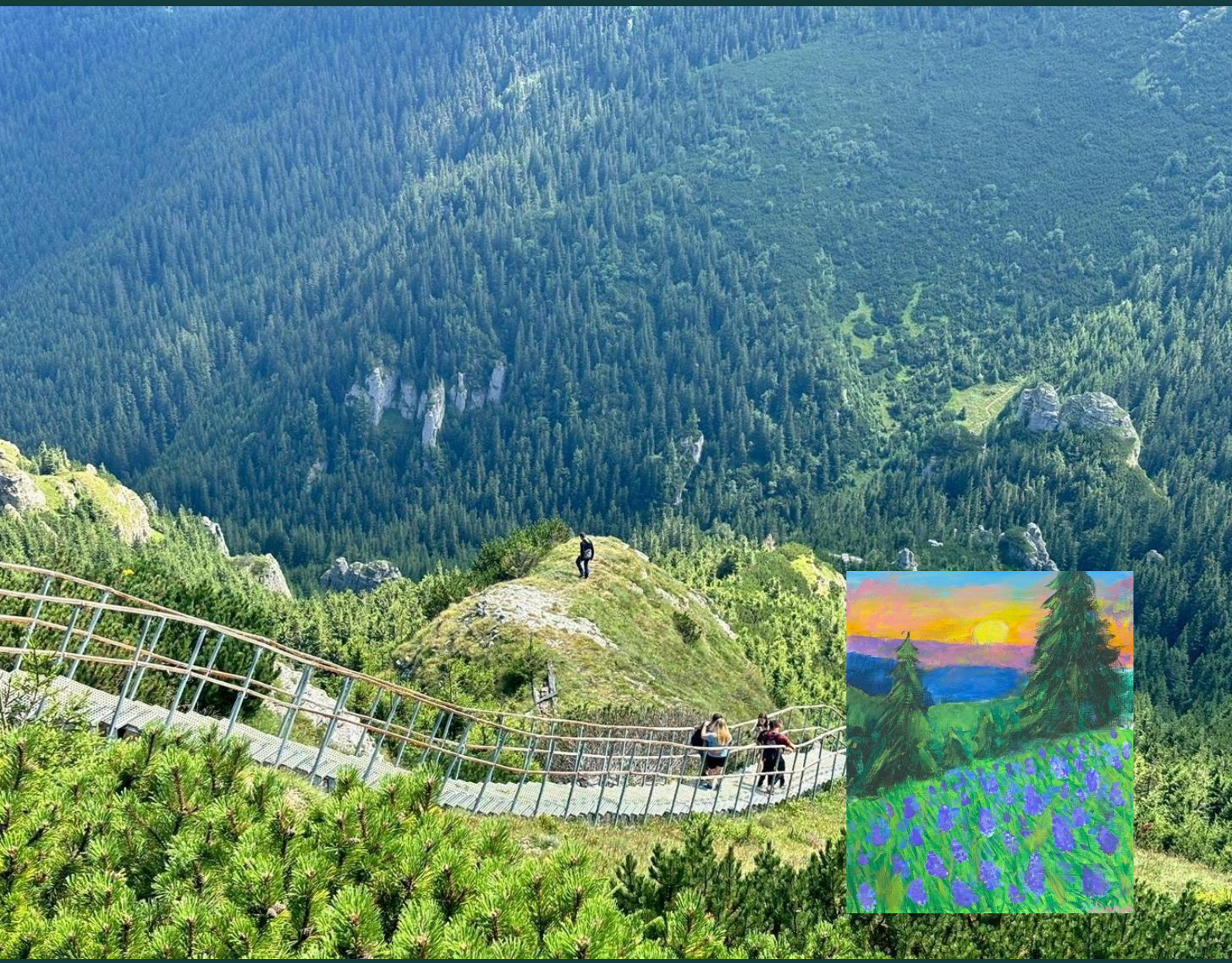
EDIȚIE DE COLECȚIE · ARTĂ, FOTOGRAFIE ȘI POVEȘTI

Călători și călătorii

O lume..... multe drumuri.

Fotografie, artă și literatură
O colecție de priviri și povești

O colecție de călătorii

Pornim cu un bilet în buzunar, cu o carte sau cu o culoare pe vârful pensulei. Fotografiile, picturile și poveștile din această revistă se întâlnesc prin temă și atmosferă. Fiecare lucrare are locul ei, într-un traseu de la peisajul văzut la lumea imaginată.

03 **Albastru fără margini**
APĂ / REFLEXII / ORIZONT

05 **Verdele care ne cheamă**
NATURĂ / POTECI / RĂGAZ

09 **Orașul la pas**
STRĂZI / FERESTRE / ÎNTÂLNIRI

13 **Ora de aur**
APUS / CONTRAST / LUMINĂ

15 **Memoria locurilor**
ARHITECTURĂ / DETALIU / POVESTE

20 **Dincolo de hartă**
VIS / COSMOS / POSIBIL

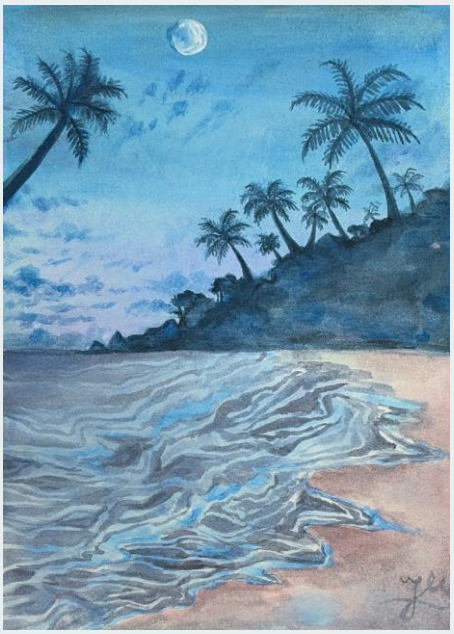
25 **Atlasul imaginar**
CULTURI / SIMBOLURI / CURIOZITATE

27 Albumul călătoriei / 28 Nota ediției

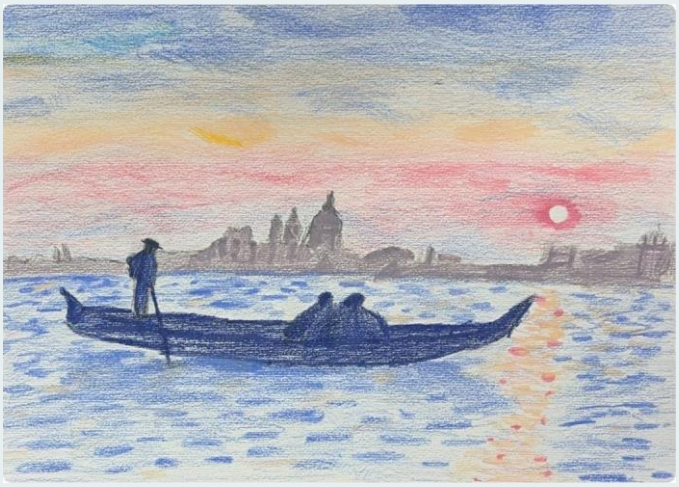
Albastru fără margini

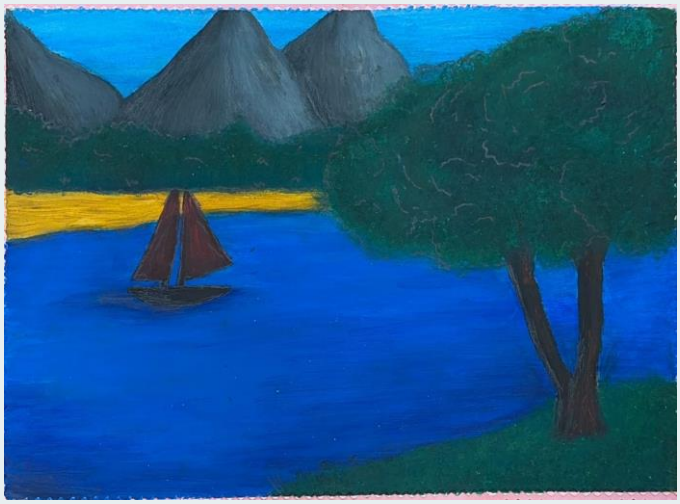
Fotografie · V113

Lucrare plastică · V023

Lucrare plastică · V016

Lucrare plastică · V020

Când privirea ajunge la apă, cadrul se deschide. Între o stâncă și un val apare spațiul în care putem respira mai încet.

Jurnal de anotimp

Parvaiz Nicoleta · clasa a VII-a B

Primăvară la Bacău

Ploile lunii martie intraseră nu numai în Bacău, ci şi în sufletele şi în tăcerile oamenilor.
Pe toate străzile plouă. În toate casele se aude pic, pic, pic de la streşini. Parcă o simţi în ceafă. Picură în fiecare vorbă, în orice conversaţie, în fiecare strănut, gata să devină gripă. Nimeni nu-şi mai aminteşte culoarea cerului, devenită acum mucegai gros. Trecătorii rari, cu gulerul ridicat al paltonului, cu bărbia în piept şi cu mâinile înfundate în buzunare, merg greoi precum scafandrii pe fundul mării. Oraşul monoton zâmbeşte printre lacrimi amare. Bacovia şi-a eliberat sufletul. Primăvara cu soare fusese închisă în cufere cu lacăte grele.

Lucrare plastică · V033

Iubesc marea...

Iubesc marea... Îmi mistuie fiinţa, îmi centrează mersul, are trup şi suflet.
Moare cu fiecare anotimp mort şi renaşte cu fiecare renaştere a verii. Valurile ei albe ca visul adună arşiţa nisipului, dând naştere unei noi vieţi. Aici, timpul se măsoară cu inima; tăcerea - cu graniţa dintre vis şi realitate. Trece prin mine ca o săgeată într-un măr copt, lăsând în urmă o rană care se vindecă vara următoare. Rămâne un mister care nu-şi poate dormi somnul de prea multe tristeţi subţiri.
În cinstea ei, în fiecare vară, îi dezmierd gândurile, dau cu bulgări de soare în nori, mă arunc în undele ei. Iubesc marea...

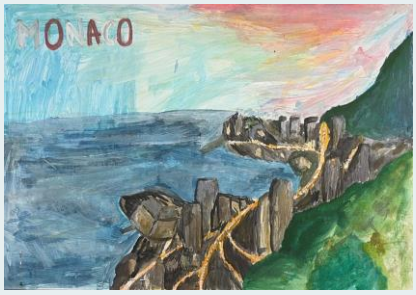
Fotografie · V097

Tăcere de toamnă

A intrat veselă în oraş, cu aur şi aramă, cu soare şi frunze multicolore. O aşteptam ca pe un colet trimis din viitor. A venit toamna... în Bucureşti. Un vânt rece îmi cuprinde melancolic sufletul. Zilele sunt reci, identice, asemenea măicuţelor la liturghie, chemate de acelaşi clopot monoton. În aer se aude un murmur care moare aiurit. O rază mică de soare îşi face stingheră prezenţa printre norii cenuşii. Toamna se simte tot mai mult într-o zare înaltă, iar unicul ei scop este de a dialoga cu timpul. Un oftat general se desprinde din pieptul său, cu toate că parcă aşteaptă aplauze ca la teatru, după lăsarea cortinei.
E o tăcere ca într-o lectură fără cuvinte.

Lucrare plastică · V041

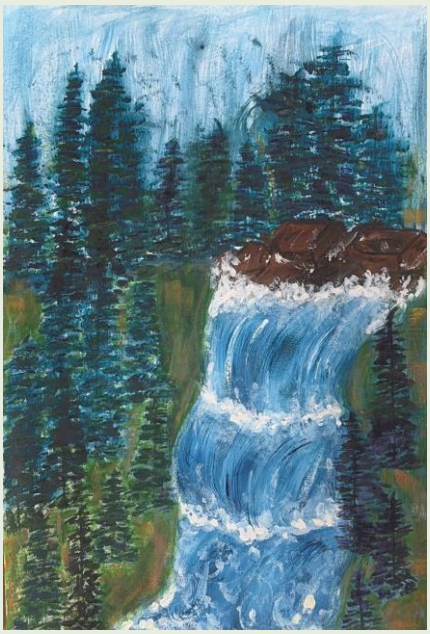

Lucrare plastică · V053

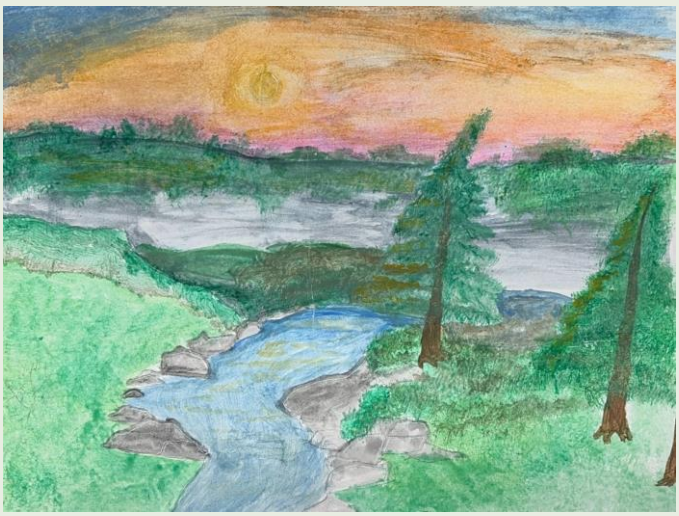
Verdele care ne cheamă

Fotografie · V112

Lucrare plastică · V045

Lucrare plastică · V017

Lucrare plastică · V019

O potecă, un copac, o casă mică în depărtare. Natura oferă călătoriei un ritm în care detaliile se lasă văzute.

Prin dumbravă, cu Lizuca și Patrocle

Ifrim Darius · povestire

Era o zi de vară toridă, una din acele zile de iulie în care soarele ardea puternic, făcând aerul fierbinte, irespirabil. Canicula modela gândurile, pașii, lucrurile.
Fiind prea cald pentru a ieşi în curte sau în drum, să mă joc cu prietenii mei, m-am retras în cea mai răcoroasă cameră din casa bunicilor mei. Mi-am luat cartea preferată în mână, profitând de unicul moment de liniște, căci Ilinca, verișoara mea, avea să se trezească în curând.

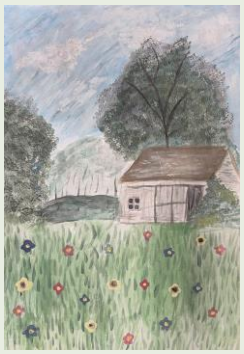
Lucrare plastică · V031

Ilustraţiile de pe copertă m-au atras mereu în vraja lor şi aşa s-a întâmplat şi de această dată, căci Lizuca şi răchita ei, din Dumbrava minunată, erau pentru mine o oază de liniște şi pace. M-am desprins cu greu de copertă şi am sărit printre file, până la pagina la care ajunsesem cu cititul. Nici nu am citit bine primele rânduri, că pereţii camerei au început să se clatine, transformându-se în tulpini groase de răchită, şi un aer proaspăt, mirosind a iarbă crudă şi a flori de câmp, a invadat toate simţurile mele.

Fotografie · V108

Am închis ochii pentru o clipă şi m-am trezit cu tălpile goale, pline de praful din curte, afundate în verdeaţa şi muşchiul blând de pe o cărare îngustă de pădure. Hipnotic, apăru o fetiţă cu părul scurt şi cu ochii albaştri, ca ai Ilincăi. Vorbea de zor cu un căţel scund şi voinic, copia fidelă a lui Lulu, câinele bunicilor mei. Am aflat imediat că sunt Lizuca şi Patrocle.

Lucrare plastică · V047

Căţeluşul lătra vesel şi dădea din codiţă, de parcă mă cunoştea de-o viaţă. Lizuca m-a invitat să-i urmez în inima dumbrăvii, ca o gazdă care-şi invită oaspeţii în salon:
- Vrei să vii cu noi la bunici? m-a întrebat Lizuca direct, fără să se mire de prezenţa mea de pe altă lume.
- Da, aş vrea, am zis eu repede, de teamă să nu-şi retragă invitaţia.

Lucrare plastică · V062

Prin dumbravă, cu Lizuca și Patrocle

Ifrim Darius · povestire · continuare

Mergând alături de ei, și mie mi se părea totul normal, căci eram și eu personaj într-o lume în care totul avea viață. Florile nu doar miroseau frumos, ci îmi șopteau secretele din Dumbravă. Ne-am oprit să stăm de vorbă cu Sora-Soarelui, care ne-a dat indicații despre drumul către căsuța bunicilor. Iepurii ieșeau curioși dintre tufișuri, fără teamă, bursucul cel bătrân ne-a făcut semn din pragul vizuinii sale și păsările ne însoțeau cu triluri blânde.

La un moment dat, o lumină aurie a început să zumzăie în fața ochilor noștri. Era doar o albină micuță, care s-a așezat pe un deget al Lizucăi. În mod obișnuit, aș fi sărit să o apăr de acul periculos, dar nu am avut timp să acționez, căci făptura aproape invizibilă ne-a întrebat cu îndrăzneală:
- Cine-i acest călător care a îndrăznit să intre în împărăția noastră? Patrocle, văd că ai adus un prieten nou!
Am lăsat uimirea baltă și i-am zis:
- Bună, micuțo! Am venit să descopăr magia pădurii. Ne poți ajuta să găsim drumul cel bun spre casa bunicilor?
- Sigur! Dorința Lizucăi e poruncă pentru mine. Urmați lumina soarelui, dar să fiți atenți să nu rupeți florile, căci ele sunt casele noastre! Dacă sunteți buni cu natura, și Dumbrava va fi bună cu voi!

Pe măsură ce înaintam, pădurea devenea din ce în ce mai misterioasă. Ne-am adăpostit în scorbura primitoare a unei răchite bătrâne, când, brusc, am auzit vocea Ilincăi, care se trezise și mă chema insistent, trăgându-mă de mânecă, să ne jucăm cu Lulu în curte.
Deși eram din nou în lumea mea, parcă mai auzeam încă zumzetul albinei și lătratul lui Patrocle... I-am povestit și Ilincăi despre călătoria mea plină de aventuri, dar se pare că nu am fost destul de convingător, căci nu voia altceva decât să se hârjonească cu Lulu.
Chiar dacă acum cartea era închisă, simt totuși că a rămas în mine un strop din farmecul acelei lumi, din curajul și din simplitatea Lizucăi. Acum știu că, oricât de greu mi-ar fi drumul prin viață, dacă sunt bun și deschis la minte, voi găsi calea în lumea asta mare.

Lucrare plastică · V064

Fotografie · V116

Lucrare plastică · V066

Lucrare plastică · V070

Vacanța în Dolomiți

Poezie · manuscris

În Dolomiţi, sus, la înălţime,
Pe pârtii albe, ca un vis,
Am mers cu tata-n bucurie,
Cu suflet vesel şi deschis.

În Alta Badia-am stat o săptămână,
Şapte zile de poveste,
Cu prietenii buni alături,
Printre crestele măiestre.

Cu schiurile pe zăpadă,
Coboram cu vântul lin,
Inima-mi bătea puternic,
Plină de curaj deplin.

Seara, obosiţi, dar veseli,
Ne-adunam la povestit,
Râsete şi voie bună
Despre tot ce-am izbutit.

Lucrare plastică · V085

Fotografie · V111

Lucrare plastică · V014

Lucrare plastică · V015

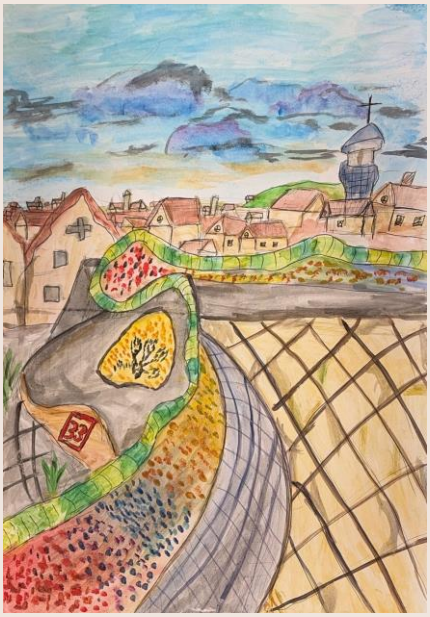
Orașul la pas

Fotografie · V096

Lucrare plastică · V055

Lucrare plastică · V042

Lucrare plastică · V059

Orașul se descoperă la nivelul pașilor: după un colț, între două fațade, în culoarea unei ferestre sau în umbra unei scări.

Vacanță în Toscana

Stănică Maria-Teodora · jurnal

25 octombrie 2025, ora 08:10

Dragă jurnalule,

Sunt singura trează într-o casă italiană din Villa Basilica. Privesc o pisică ce se plimbă tacticos printre florile balconului. Cum am ajuns aici? Ieri, 24 octombrie, a fost prima zi a vacanţei în Italia şi prima mea călătorie cu avionul. Fiind foarte entuziasmată, m-am trezit devreme şi m-am îmbrăcat într-o clipită. Eram pregătită să-mi încep aventura. Urma să ne ducă o prietenă de-a mamei la aeroport. Trăiam un sentiment de bucurie, dar şi de tristeţe în acelaşi timp. Oare de ce entuziasmul e dublat uneori de o stare greu de înţeles, de melancolie amestecată cu agitaţie? Cum a ajuns prietena mamei, am urcat în maşină şi am pornit precipitaţi. Cu cât ne apropiam de aeroport, cu atât inima îmi bătea mai tare. Am închis pentru câteva secunde ochii, iar când i-am deschis, în faţa mea a apărut o clădire cu o intrare impunătoare. Cât părinţii negociau preţul prietenos al călătoriei („Te rog, nu e cazul, a fost plăcerea mea!”, „Ba insistăm, nu se poate, trebuie să primeşti măcar costul benzinei…” etc.), eu ştiam exact preţul meu: peste 100 de bătăi pe minut. Nu asta înseamnă o călătorie? A o evalua… („Cât a costat?”, „Cât a durat?”, „Câte stele erau?”, „Ce recenzii are?” etc.)

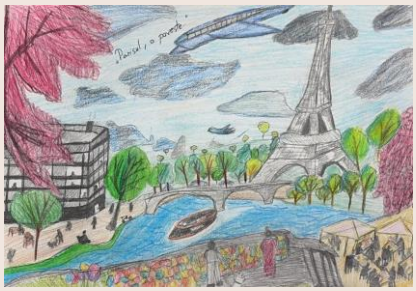
Unde am rămas? A, da, ne-am îndreptat apoi spre controlul de frontieră. Am luat repede ghiozdanul în spate şi am alergat imediat după mama şi tata, care ajunseseră mult mai în faţă. Nu înţelegeam graba. Eu încă măsuram bătăile inimii. În scurt timp urma să aflu motivul. Ei bine, tot ce pot să spun e că preţul unui bilet de avion este, pentru mine, trei ore de aşteptare. Într-un final, am urcat în aeronavă. De atâtea ori îmi imaginasem zborul! Era ca o cămăruţă cu geamuri mici şi locuri îngrămădite, dar plăcută. În timp ce urmăream fiecare detaliu, în spatele meu s-au ivit două doamne îmbrăcate în costume roz, cu câte o tocă pe cap. Aeronava începuse să se mişte. Eram impresionată de norii pufoşi care păreau o câmpie nesfârşită, ninsă. Cu cât înaintam, priveliştea devenea din ce în ce mai frumoasă.

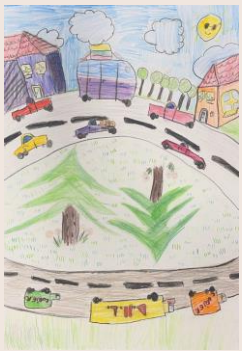
Lucrare plastică · V069

Fotografie · V103

Lucrare plastică · V076

Lucrare plastică · V087

Vacanță în Toscana

Stănică Maria-Teodora · jurnal · continuare

După multe minute de zbor, am aterizat în sfârşit pe aeroportul din Bologna. Părinţii mei nu erau în totalitate hotărâţi ce oraş să vizităm. Până la urmă, au stabilit să mergem la Pisa, dar după un popas la un restaurant din apropiere. Înăuntru ne-a întâmpinat un domn cu un joben pe cap. Ne-a recomandat mai multe specialităţi dintre care am ales nişte paste, care s-au dovedit a fi delicioase. Să fie o legătură între joben şi magia pastelor italiene? La ieşire, am văzut că localul avea o stea Michelin. Eu aş măsura în jobene un restaurant, nu în stele. Iar pentru călătoria cu avionul aş acorda o tocă. Au fost turbulenţe, se înţelege! Am urcat într-o maşină şi am continuat călătoria. Într-un final, am ajuns la Pisa. Am văzut mai întâi un turn imens, care era foarte înclinat. (Deşi eu i-aş fi acordat cinci zâmbete, am aflat că înclinaţia era de aproximativ patru grade.) La primele două etaje nu se simţea înclinaţia, dar mai sus părea că te înclini cu el. Când am ajuns în vârf, am admirat priveliştea şi am făcut muuulte poze. Până la urmă, unitatea de măsură corectă pentru a evalua un obiectiv turistic poate fi numărul de poze. Câteva zeci înseamnă o aventură memorabilă, câteva sute - o pagină de jurnal, ca aceasta. Pentru mine, turnul din Pisa poate fi convertit în 341 de poze, dintre care şase panoramice. Până acum, e maximul atins! Spre exemplu, la biserica din Pisa, următorul obiectiv, nota acordată a fost de 27 de poze şi, foarte important, micuţa panoramică.

Am continuat drumul şi am ajuns în Villa Basilica, un sat în care tot ce poţi face este să te relaxezi. În timp ce admiram locurile, a apărut proprietarul casei pe care o închiriasem. Ne-am instalat şi în scurt timp am căutat soluţii pentru a ne încălzi. Atunci am observat toţi cu îngrijorare că locuinţa era din piatră. Nota mea? Trei pături şi un hanorac plușat.

Ah! S-au trezit ai casei! Mă strigă mama. Urmează o zi cu alte aventuri. Promit să ţi le spun pe toate diseară, când mă voi întoarce în cameră. Până atunci, pe curând, prietene bun!

25 octombrie 2025, ora 21:30

Dragul meu,

Am atât de multe să-ţi povestesc! Dar e deja târziu şi sunt epuizată. Pe scurt: umbrelă roz, pizza, catedrală, galerie de artă, grădină, julitură la genunchi, dor de casă, patul meu, perna mea, chiar sunetul tramvaiului 25 dimineaţa devreme.
Nota pe care o dau zilei de azi? O jumătate de promisiune onorată faţă de tine.
Noapte bună, jurnalul meu înţelegător!

Lucrare plastică · V091

Fotografie · V104

Lucrare plastică · V018

Lucrare plastică · V021

O aventură cu trenul

Povestire

Fiecare drum pe care păşim este, în esenţă, o călătorie spre un vis care aşteaptă să fie împlinit. Pentru mine, drumurile nu sunt doar fâşii de asfalt sau poteci de pământ, ci fire invizibile care leagă prezentul de viitorul pe care ni-l imaginăm în fiecare seară înainte de culcare.

Îmi amintesc de o călătorie cu trenul spre casa bunicilor, un drum lung care şerpuia printre dealuri şi văi. Privind pe fereastră, vedeam cum peisajul se schimbă rapid, la fel ca gândurile mele. Trenul înainta cu o viteză constantă, iar eu mă gândeam că viaţa seamănă foarte mult cu această mişcare.

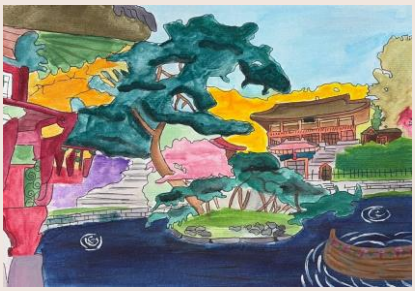
Lucrare plastică · V022

Pe măsură ce roţile trenului băteau un ritm regulat pe şine, am început să desenez în carnetul meu. Visul meu este să devin arhitect, să construiesc poduri care să unească nu doar maluri, ci şi oameni. Fiecare curbă a drumului îmi dădea o idee nouă pentru o structură îndrăzneaţă. Am înţeles atunci că drumul în sine este la fel de important ca destinaţia. Fără kilometri parcurşi, fără momentele de plictiseală sau de oboseală, nu am avea timp să ne lăsăm mintea să zboare şi să creeze lumi noi.

Fotografie · V100

Uneori drumurile sunt grele şi pline de gropi, la fel cum drumul spre un vis poate fi presărat cu obstacole. Însă, exact ca un călător care nu se opreşte din mers când dă de o pantă abruptă, şi noi trebuie să continuăm să urcăm.

Lucrare plastică · V024

Când am ajuns, în sfârşit, la destinaţie, soarele apunea colorând cerul în nuanţe de violet şi roz, exact aşa cum îmi imaginasem în desenele mele. Mi-am dat seama că visurile sunt busola noastră internă. Ele ne arată direcţia atunci când drumul pare confuz. Fiecare pas pe care îl facem, fiecare carte pe care o citim şi fiecare călătorie în care pornim ne aduc cu un milimetru mai aproape de ceea ce vrem să devenim. Drumurile şi visurile merg mână în mână, transformând lumea întreagă într-o hartă uriaşă a posibilităţilor noastre.

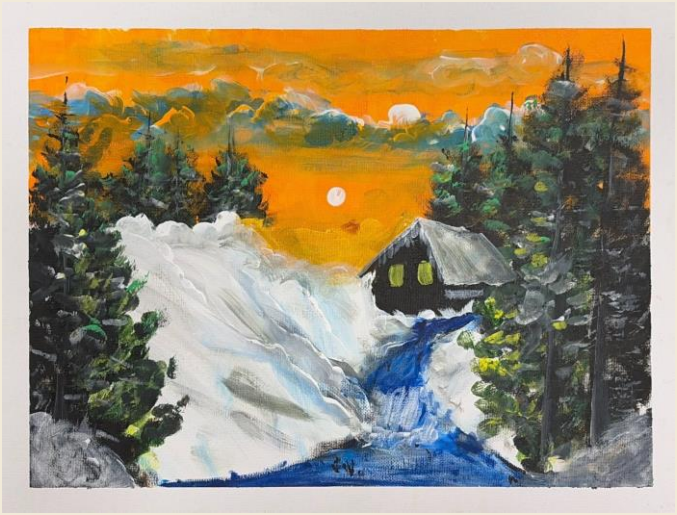

Lucrare plastică · V025

Ora de aur

Fotografie · V098

Lucrare plastică · V038

Lucrare plastică · V040

Lucrare plastică · V043

Lumina schimbă locul înainte ca noi să facem un pas. Un cer cald poate transforma un câmp, un ţărm sau o simplă siluetă.

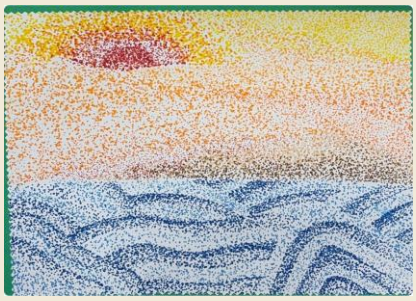
Cupa de aur

Gheorghiță Ștefan · clasa a VII-a

A fost odată un om sărac, dar cinstit şi bun. El lucra ca miner într-o mină apropiată de coliba în care locuia cu nevasta şi copiii lui. Într-o zi, pe când lucra în mină, găsi o cupă de aur bătută cu nestemate. El alergă acasă şi arătă cupa alor săi. Aceştia, în loc să o pună zălog spre cumpărarea unui trai mai bun, hotărâră să o ascundă şi să i-o dea primului om care avea să ceară adăpost, căci lor nu le trebuia un lucru nemuncit. După două zile, se arătară doi drumeţi care cerură adăpost pentru o noapte. Familia îi primi cu braţele deschise pe cei doi drumeţi, care erau Dumnezeu şi Sfântul Petru ce coborâseră pe pământ să vadă cum sunt oamenii. După ce oaspeţii mâncară şi băură apă rece din fântâna gazdei, minerul scoase din ascunzătoare cupa de aur şi le explică povestea ei. Drumeţii îi mulţumiră pentru cupă şi îi urară ca Dumnezeu să-i răsplătească pentru bunătatea lor.

A doua zi, drumeţii plecară, iar, când ajunseră lângă un lac, Sfântul Petru îl întrebă pe Dumnezeu cum îi va răsplăti pe acei oameni. Dumnezeu băgă mâna sa cea sfântă în lac şi scoase un diamant mare şi albastru ca cerul, un diamant cât un măr. Puse lângă el o scrisoare şi îi porunci vântului să sufle cu putere diamantul şi scrisoarea până la coliba acelui om. Seara, când se întoarse de la minerit, soţia îl anunţă că găsise un diamant şi o scrisoare. Ea i le înmână omului, iar el citi scrisoarea: „Familie binecuvântată! Voi, în casa voastră, l-aţi găzduit pe Domnul Dumnezeul vostru. Pentru bunătatea de care aţi dat dovadă, găzduindu-mă pe mine şi pe Sfântul Petru şi pentru că mi-aţi dat până şi ultimul vostru lucru de preţ, eu vă răsplătesc cu acest diamant. Continuaţi să faceţi bine, ca să moşteniţi Împărăţia Cerurilor. Amin!”

Omul rămase uimit. El se gândi la cererea Domnului şi a doua zi se duse la târg şi vându diamantul. De atunci el fu bogat şi, când cineva îi cerea ajutorul, el îl ajuta cu dăruire.

Lucrare plastică · V068

Fotografie · V101

Lucrare plastică · V077

Lucrare plastică · V083

Memoria locurilor

Fotografie · V110

Lucrare plastică · V034

Lucrare plastică · V029

Lucrare plastică · V049

Clădirile păstrează gesturi, proporţii şi urme. Privirea călătorului poate aduna aceste detalii într-un album al formelor.

Drumuri de vis

Manca Rareș Ștefan · clasa a VII-a C

Anul 2026 - Anul Gaudí. O ştire care mi-a captat atenţia imediat, într-o seară geroasă de iarnă, când urmăream principalele evenimente la televizor. Rapid, am aflat că în anul 2026 se împlinesc 100 de ani de la moartea lui Antoni Gaudí. Am fost surprins când am aflat cât timp a trecut de la moartea renumitului arhitect care a realizat foarte multe construcţii impresionante în oraşul Barcelona din Spania. Scurtul reportaj de pe micul ecran prezenta rapid principalele sale opere, fabuloase, unice în lume.

Lucrare plastică · V050

Cu gândul conectat la creaţiile lui, am simţit cum corpul mi se relaxează şi somnul mă cuprinde încetişor. În scurt timp, m-am trezit pe canapeaua mea, dar alături de mine stătea însuşi Gaudí, cu ochi ageri şi chipul blând, încadrat de barba scurtă. Cu voce calmă, părintească, mi-a vorbit despre realizările lui, despre planuri, proiecte, schiţe, machete, cuvintele lui formând în jurul meu un cerc solar strălucitor.

Fotografie · V109

Alături de marele artist, am călătorit rapid către principalele obiective ale Barcelonei. Prima oprire a fost la una dintre cele mai cunoscute construcţii ale lui, Sagrada Família. Mi-a explicat cum a gândit şi cum a proiectat această biserică înaltă, cum a realizat macheta ei cu săculeţi de nisip atârnaţi de un tavan, pentru a înţelege toate aspectele arhitecturale ale unei construcţii grandioase. Astfel, am aflat că Sagrada Família este o bazilică asemănătoare cu un castel neogotic, având turnuri stranii, trei porţi cu coloane de piatră ce picură ca stalactitele, care reprezintă Credinţa, Speranţa şi Milostenia şi sunt încărcate cu sculpturi ce redau coruri îngereşti, muzicanţi şi episoade biblice, precum naşterea lui Isus, fuga în Egipt sau masacrul inocenţilor. De asemenea, bazilica are douăsprezece clopotniţe, patru pe fiecare portal, ce reprezintă apostolii. Deasupra tronează un turn uriaş închinat Fecioarei Maria, iar turnul central, înalt de 172,5 metri, este închinat lui Isus. În interior, geamurile sunt de culori diferite şi formează un peisaj perfect în timpul zilei. Ascultându-l pe artist, mi-am dat seama că Gaudí a gândit diferit faţă de oamenii din timpul său, mult timp fiind considerat un ciudat, dar asta nu l-a oprit să facă o construcţie grandioasă, superbă şi unică. Din păcate, arhitectul s-a stins înainte să o finalizeze, dar reportajul văzut la televizor anunţa pentru 2026 finalizarea turnului lui Isus, nu a întregii bazilici.

Lucrare plastică · V051

Lucrare plastică · V056

Drumuri de vis

Manca Rareș Ștefan · clasa a VII-a C · continuare

Călătoria a continuat cu Park Güell, un proiect deosebit de grandios, gândit ca o comunitate rezidenţială în natură. Sponsorul lui Gaudí, Eusebi Güell, a cumpărat teren pe dealurile din spatele districtului Gràcia, cu vedere la oraş şi spre mare, cu intenţia de a crea un fel de suburbie asemănătoare unei grădini englezeşti. I-a oferit lui Gaudí toată libertatea de a crea ceva original, iar lucrarea a durat 14 ani. Două pavilioane, „din turtă dulce”, păzesc intrarea în Carrer d'Olot; cel din stânga adăpostea portăria, iar cel din dreapta, locuinţa portarului. În faţa lor se află o fântână arteziană în formă de şopârlă din faianţă, iar coloanele de sus par nişte trunchiuri de copaci. Tavanele sunt decorate cu fragmente de faianţă, iar băncile unduitoare sunt stropite cu bucăţi colorate de ceramică.

Lucrare plastică · V088

Lecţia mea de cultură şi de istorie a continuat cu Casa Milà sau La Pedrera, care se traduce prin termenul de „carieră de piatră”, o aluzie la faţada sa din calcar, cu forme ondulate, neobişnuite. De fapt, este o clădire de locuinţe construită între 1906 şi 1912, cu balcoane din fier forjat. La Pedrera avea un garaj subteran pentru trăsuri şi automobile. Acoperişul este ondulat şi mulţi consideră că este partea cea mai frumoasă a clădirii, decorată cu ţigle reciclate, coşuri de fum cunoscute sub numele de „sperietori de vrăjitori” şi care oferă privelişti spectaculoase asupra oraşului Barcelona.

Fotografie · V114

Ultima oprire a fost Casa Batlló, realizată în doi ani, un proiect foarte personal al lui Gaudí, care prezintă o clădire cu contururi curbate, neaşteptate combinaţii de texturi şi materiale, multe culori strălucitoare şi cu detalii infinite, caracteristice lui Gaudí, dar şi simboluri religioase. Impresionantul acoperiş ondulat, acoperit cu faianţă albastră, este o idee unică şi absolut magnifică, semănând cu o piele cu solzi de balaur, iar balcoanele ar putea fi craniile şi oasele victimelor sale.

Lucrare plastică · V092

Revenirea din vis a venit lent, blând, trezindu-mă înviorat şi satisfăcut de toate minunăţiile văzute, de toate detaliile originale şi unice descoperite.
Am realizat că îmi doresc să citesc mai mult despre artişti şi opere, despre arhitectură, despre design interior, să călătoresc, să absorb informaţii despre locuri noi şi oameni diferiţi, despre timpuri trecute şi prezente, să cunosc tineri care îşi doresc să înveţe şi să se autoinstruiască, pentru ca astfel să pot evolua eu ca persoană şi noi toţi, împreună, ca societate, ca civilizaţie.

Lucrare plastică · V026

Călătorie în lumea antică

Povestire · pagina 1

De multe ori m-am întrebat cum ar fi să păşesc într-o călătorie fără destinaţie, fără hartă, fără busolă, doar cu dorinţa de a descoperi lumi uitate. Într-o zi, această dorinţă a prins viaţă.

Într-o dimineaţă senină, când soarele abia atingea pământul, am simţit cum aerul din jurul meu se schimbă. O adiere fierbinte m-a învăluit şi, într-o clipă, paşii mei m-au purtat între Tigru şi Eufrat. Nisipul se mişca sub tălpi, iar ruinele tăcute ale templelor se ridicau ca nişte uriaşi adormiţi. Umbrele lor păreau vii, şoptindu-mi poveşti vechi de mii de ani.

Vântul purta tămâie şi praf deşertic, iar când am atins o piatră crăpată, am simţit cum trecutul pulsează sub palmele mele. Prin bazaruri, meşteşugarii modelau argila şi metalul cu migală, iar fiecare lovitură de ciocan părea o vrajă rostită pentru zei. Am înaintat printre oameni ca un călător invizibil, martor al unei lumi sacre.

Deodată, Babilonul s-a ridicat în faţa mea. Ziguratul urca spre cer ca o scară spre divinitate, iar Legile lui Hammurabi păreau să prindă glas, judecând lumea cu dreptatea eternă. Când am închis ochii, legenda lui Ghilgameş m-a înconjurat; i-am simţit dorinţa de nemurire şi puterea prieteniei ca pe o flacără vie. Când i-am deschis din nou, apele Tigrului şi Eufratului s-au unit şi s-au transformat într-o mare albastră şi liniştită. Valurile m-au cuprins şi m-au purtat mai departe, iar la orizont s-a ivit Grecia antică, scăldată într-o lumină aurie.

Atena se înălţa mândră, iar Acropola veghea oraşul ca un gardian de piatră. Pe străzi, cuvintele Iliadei pluteau în aer, iar pe mare l-am zărit pe Odiseu, luptând cu valurile şi cu propriul destin. Briza aducea parfum de flori închinate Afroditei, iar zeii păreau să privească lumea de sus, tăcuţi, dar prezenţi.

Festivalurile umpleau oraşul de muzică şi lumină, iar coloanele albe reflectau soarele ca nişte porţi spre eternitate. Fiecare pas pe acest ţărm era o lecţie despre curaj, dorinţă şi frumuseţea drumului.

Pe măsură ce călătoria mea continua, am înţeles legătura dintre Orient şi Grecia: oameni diferiţi, dar uniţi de aceeaşi căutare a nemuririi - prin legi, prin mituri, prin fapte şi prin puterea de a depăşi timpul.

Am fost aruncat pe o stâncă rece, iar când m-am ridicat, în faţa mea se întindea Marele Zid Chinezesc, şerpuind peste munţi ca un dragon de piatră. Ceaţa se rostogolea printre turnuri, iar torţele ardeau singure, de parcă zidul însuşi respira.

Lucrare plastică · V028

Fotografie · V106

Lucrare plastică · V030

Lucrare plastică · V035

Călătorie în lumea antică

Povestire · continuare

Deodată, pământul a vibrat. Din ceață s-a ridicat o creatură uriașă, un dragon al zidului, cu solzi ca jadul și ochi strălucitori ca focul. Trupul lui se unduia deasupra zidului, urmându-i forma, ca și cum ar fi fost spiritul lui protector. Un răget adânc a spart liniștea nopții, iar vântul m-a izbit din plin.

Am alergat printre turnuri, cu pașii răsunând pe piatra veche. Dragonul m-a urmărit, nu cu furie, ci ca într-o probă. Flăcările albastre au luminat cerul, iar când m-am oprit, fără suflare, creatura și-a plecat capul spre mine. Am înțeles atunci că zidul nu apăra doar un imperiu, ci și memoria curajului omenesc.

Lucrare plastică · V036

Dragonul a deschis aripile și, cu o suflare puternică, a creat o poartă de lumină. Am păşit prin ea, simțind cum toate drumurile mele se adună într-un singur punct.
Când lumile s-au unit în cercul de lumină, am zărit din nou dragonul, care veghea din umbră. Am înțeles că fiecare civilizație are un spirit care o păzește: legea în Orient, mitul în Grecia și dragonul la Marele Zid. Iar cât timp oamenii își amintesc poveștile lor, aceste spirite nu vor dispărea niciodată.

Fotografie · V099

Lumina porții s-a strâns într-un punct orbitor, iar glasurile eroilor, zeilor și ale dragonului s-au stins treptat, ca un ecou îndepărtat. Am simțit cum pașii mi se ușurează, iar trupul mi se cufundă într-o liniște adâncă.
Când am deschis ochii, eram în camera mea. Dimineața se strecura prin fereastră, iar liniștea era deplină. Pentru o clipă, am crezut că fusese doar un vis. Dar inima îmi bătea la fel de puternic ca atunci când alergasem pe Marele Zid, iar în minte îmi răsunau încă vocile lumilor străbătute.

Lucrare plastică · V039

Atunci am înțeles de ce pornisem în acea călătorie.
Nu fusese despre a fugi din prezent, ci despre a-l înțelege. Orientul antic m-a învățat că oamenii caută nemurirea prin lege și ordine. Grecia mi-a arătat că ea se naște din curaj, frumusețe și fapte măreț. Iar Marele Zid Chinezesc, vegheat de dragon, mi-a arătat că sacrificiul și apărarea valorilor dau sens timpului.
M-am ridicat din pat cu un zâmbet. Poate că mă trezisem din somn, dar știam sigur că acea călătorie nu se încheiase. Ea continua în mine, ori de câte ori aveam curajul să caut, să învăț și să duc mai departe poveștile lumii.

Lucrare plastică · V044

Dincolo de hartă

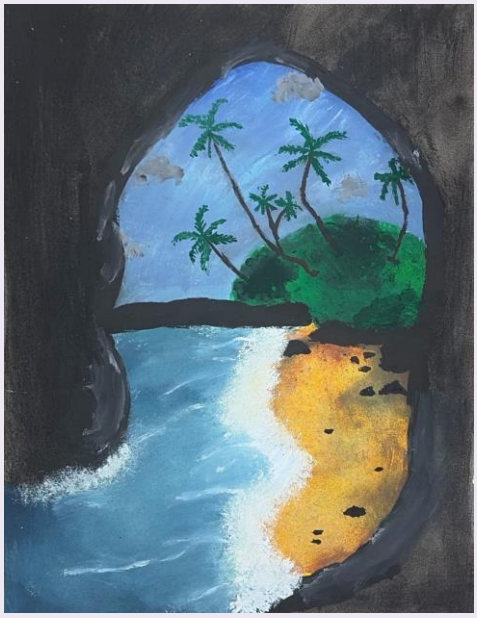
Fotografie · V102

Lucrare plastică · V032

Lucrare plastică · V046

Lucrare plastică · V052

Există drumuri pentru care nu avem nevoie de bilete. Le deschidem cu o întrebare: cum ar fi dacă lumea ar arăta altfel?

Călătorie printre cărți

Povestire · pagina 1

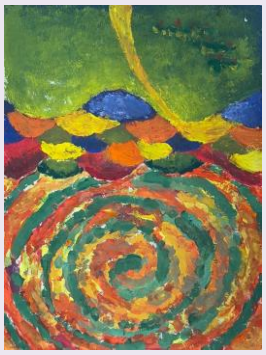
Vacanţa de vară este cea mai grozavă vacanţă din an, în care noi, elevii, ne bucurăm de razele fierbinţi ale soarelui şi de pauza de la învăţătură. Eu însă voiam ca în acea vacanţă să îmi termin toate temele cât mai repede posibil. Într-o zi de luni, m-am dus la Biblioteca Centrală din Bucureşti pentru a face rost de cărţile de care aveam nevoie pentru temele de vacanţă, entuziasmată că fiecare carte poate fi o poartă spre o altă lume şi o altă cultură.

- Simt că nu mai pot! Când au anunţat meteorologii că va fi cod roşu de caniculă, sigur nu s-au înşelat! am spus eu, abia răsuflând, în timp ce urcam treptele parcă nesfârşite care mă duceau către intrarea în bibliotecă. Dintr-odată, ridic ochii din pământ şi exclam, surprinsă, oprindu-mă brusc:
- Uau! Nu mă aşteptam să fie aşa de mare biblioteca!

Îmi flutur mâinile în încercarea de a mă răcori. Chiar dacă impresionanta clădire mă proteja cu umbra ei împotriva soarelui, căldura devenise aproape insuportabilă. Priveam uimită în jurul meu: un rând de geamuri înalte împrejmuieşte peretele bej al bibliotecii. Coloane ca acelea ale clădirilor din Grecia antică susţin tavanul, amintindu-mi de civilizaţiile vechi care au pus bazele culturii europene. Chiar lângă clădire sunt plantaţi trei copaci înverziţi.

Două uşi mari de lemn de fag, pictate într-o nuanţă de maro închis, mă invită să intru şi să mă ascund de arşiţa de afară. În secunda în care calc în bibliotecă, realitatea mă izbeşte: biblioteca pare mult mai mare decât credeam. Zece şiruri de rafturi, înalte cât clădiri de trei etaje, cu diferite cărţi, se întind până la capătul bibliotecii. Fiecare raft părea să ascundă poveşti despre popoare diferite, din toate colţurile lumii.

M-am îndreptat către recepţie, care părea minusculă pe lângă coloanele de cărţi.
- Bună ziua! spun eu, cu un carnet de elev în mână.
- Bună ziua! Cu ce te pot ajuta? mă întreabă bibliotecara cu un zâmbet cald.
- Aş vrea să împrumut nişte volume din seria „Minuni ale Lumii”. Îmi puteţi spune unde pot să le găsesc? Aş vrea să îmi fac şi un card la bibliotecă, dacă se poate!
- Desigur! Toate volumele se află pe raftul douăzeci şi doi, rândul patru, în afară de cel despre Egiptul antic, care este pe ultimul raft, rândul patruzeci.
- Mulţumesc pentru ajutor!
- Cu drag!

Lucrare plastică · V057

Lucrare plastică · V118

Lucrare plastică · V060

Lucrare plastică · V063

Călătorie printre cărți

Povestire · continuare

„De ce o fi cartea despre Egiptul antic pe alt rând?”, mă întreb eu, curioasă să descopăr una dintre cele mai vechi civilizaţii ale lumii, în timp ce parcurg rândurile cu romane poliţiste, de aventură şi de dragoste.
- Treizeci şi cinci, treizeci şi şase... Patruzeci! exclam eu.
Încep să caut cartea pe raftul prăfuit. Dintr-odată, aud un sunet ca o voce şoptită:
- Apropie-te!
Observ că din cartea mov pe care o caut iese acea voce misterioasă.
- Deschide-mă! îmi spune ea, începând să emane o lumină caldă.

Lucrare plastică · V072

O deschid. Spre marea mea uimire, la pagina patruzeci sunt scrise două cuvinte: „Egiptul antic”. O lume a faraonilor, a piramidelor şi a hieroglifelor.
- Salut! În sfârşit, mă deschide şi pe mine cineva! Am fost uitată pe acest raft îndepărtat! Scuze, manierele... Eu sunt Cleo, de la faimoasa regină a Egiptului, Cleopatra!
- B-bună! salut eu, cu un aer complet nedumerit. Cred că de la căldură halucinez...
- Nu, nu, nu! Chiar îţi vorbesc! Spune-mi Cleo. Prin mine poţi descoperi viaţa egiptenilor antici, tradiţiile lor şi felul în care priveau lumea.

Fotografie · V115

Mă aşez pe podeaua rece a bibliotecii şi iau cartea în mână. Am vorbit şi am vorbit, iar acea „întrebare” s-a transformat într-o adevărată conversaţie despre faraoni, credinţe, obiceiuri, descoperind cât de diferit pot vedea lumea oamenii din alte popoare şi învăţând să privesc cu respect o civilizaţie diferită de a mea.

Lucrare plastică · V073

Într-un final, am luat cartea acasă. Mai târziu, am cumpărat un exemplar identic pentru a o putea returna pe Cleo, înţelegând că fiecare carte trebuie să se întoarcă la locul ei, aşa cum fiecare cultură trebuie respectată şi păstrată.
Din acel moment, mi-am dat seama că, uneori, imposibilul este posibil, mai ales când vine vorba de cărţi. Prin ele, poţi călători dincolo de graniţe, poţi cunoaşte alte popoare şi îţi poţi potoli setea de cunoaştere, chiar şi într-o zi toridă de vară.

Lucrare plastică · V075

Voiaj prin univers

Poezie

Călătorind, nu doar lumea o cunoaştem,
Ci şi complexitatea atemporală o descoperim.
Viaţa în voiaj am vrea toţi să o ştim,
Într-o nouă etapă a vieţii să pornim.

O călătorie se aprinde ca o făclie,
În lumea celui care ar dori să ştie.
Să descopere o nouă galaxie,
Ţâşnind din sufletul lui, călătorie.

Învăţăm să preţuim.
Când călătorim, lumea o iubim,
Trebuie să protejăm lumea noastră,
Pentru că este cea mai preţioasă casă.

O călătorie trebuie preţuită,
Este o ocazie preaiubită.
Aceasta trebuie preţuită,
Precum o podoabă nepreţuită.

Călătoria este foarte importantă,
Experienţe noi aceasta ne oferă.
Căi noi ea ne deschide,
Călătoria este o dulce oglindă.

Drumul pe care-l facem poate fi de amploare,
E un proces de interioară transformare,
Depăşim o multitudine de obstacole
Dar nu trecem prin experienţe banale.

Lucrare plastică · V048

Fotografie · V105

Lucrare plastică · V054

Lucrare plastică · V058

Un vis împlinit - Disneyland

Povestire

În anul 2023, eu împlineam vârsta de 10 ani şi aveam o dorinţă: aceea de a putea vizita Disneyland. Nu credeam că visele pot deveni realitate, dar vă asigur că da. Aşa s-a întâmplat cu mine, atunci când mama mi-a zis că acesta era cadoul de ziua mea din partea familiei. Am plâns de fericire, nu-mi venea să cred că voi merge acolo, că voi păşi în lumea aceea magică. Timpul a trecut şi a venit ziua cea mare. Ne-am urcat în avion eu, mama, mătuşa şi verişoara mea. Mama mi-a zis să dorm, dar eu nu puteam să dorm de emoţia de a vedea lumea Disney. Am ajuns şi ne-am cazat la Grand Magic Hotel, un hotel foarte frumos şi primitor. Camerele erau mari, frumoase, iar mâncarea foarte bună.

Am ajuns în Parcul Disneyland, un loc plin de magie şi bucurie. Peste tot zăreai zâmbete de copii fericiţi. Se sărbătoreau şi 30 de ani de Disneyland. Erau atât de mulţi copii şi adulţi la un loc încât nu puteam să cred ce vedeam. Se anunţa parada personajelor Disney. Eram nerăbdătoare să o văd pe Minnie, preferata mea. Era uimitor! După paradă ne-am dat în ceşcuţe şi în elefanţi zburători şi am făcut multe poze, dar parcă nu puteam să cuprind tot. Apoi am vizitat Disney Studio, am cumpărat suveniruri şi am mâncat cea mai mare îngheţată. Seara a sosit şi pot spune cu mâna pe inima mea micuţă că a fost o zi de naştere cu adevărat magică. Castelul luminat cu mii de luminiţe, artificiile, muzica m-au făcut să plâng de fericire.

Nu ştiu ce poate fi mai frumos pentru un copil decât să-şi vadă visul împlinit. A fost o călătorie de neuitat, o călătorie de care nu credeam vreodată că voi avea parte, cu atât mai mult tocmai la împlinirea celor 10 ani. Ne-am întors acasă fericite, neştiind care din noi e mai fericită!

Lucrare plastică · V061

Fotografie · V095

Lucrare plastică · V065

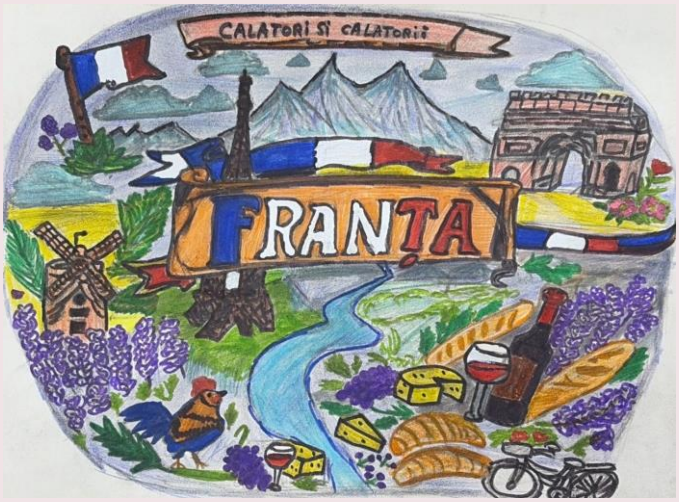

Lucrare plastică · V067

Atlasul imaginar

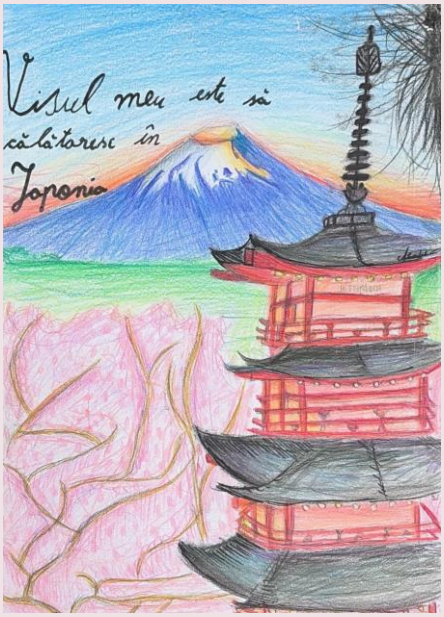
Fotografie · V117

Lucrare plastică · V027

Lucrare plastică · V071

Lucrare plastică · V074

Într-un atlas desenat, un loc poate începe cu un simbol, o culoare, o clădire sau o poveste pe care vrem să o aflăm.

Dincolo de granițe

Povestire

Într-o dimineaţă liniştită, după un mic dejun mare şi gustos, m-am aşezat afară pe canapeaua de pe terasă. Soarele strălucea, bucuros că norii ploioşi au plecat, iar acum avea loc să-şi lase razele să lumineze totul în jur. Mi-am luat ghemul de aţă şi am început să croşetez un iepuraş alb, mic, drăguţ şi pufos.

După două ore de lucru şi multe cusături întortocheate, l-am terminat şi m-am hotărât să-i fac şi hăinuţe roz. L-am lăsat pe canapea cât timp am intrat să-mi iau un pahar cu apă rece, dar când m-am întors, iepuraşul nu mai era acolo. L-am căutat peste tot, până când l-am găsit ascuns după perne, mâncând doi morcovi din grădina mea.
Atunci mi-am dat seama că prinsese viaţă.
- Te rog, nu-mi face rău! spuse el. Vin dintr-o lume aflată dincolo de graniţele pe care le cunoşti tu. Este o ţară unde fiecare pluş aparţine unei culturi diferite, în funcţie de locul din care provine creatorul său.

Curiozitatea m-a cuprins imediat. Întotdeauna mi-a plăcut să descopăr lucruri noi, aşa că am hotărât să-l ajut să ajungă acasă. Am pornit spre pădurea din faţa grădinii, fără să ştiu că urma să trec o graniţă invizibilă între lumi.

În Ţara Pluşurilor Croşetate, fiecare regiune avea propriile obiceiuri. Am observat că unele pluşuri purtau haine inspirate din culturi diferite: unele semănau cu ii româneşti, altele cu kimonouri japoneze sau ponchouri colorate, fiecare reflectând tradiţiile poporului din care proveneau. Iepuraşul mi-a povestit că unii sărbătoresc prin cântec, alţii prin linişte, iar alţii prin muncă în echipă. Deşi erau diferiţi, toţi se respectau şi învăţau unii de la alţii.

Am vizitat mai multe locuri şi am înţeles că această călătorie nu era doar una imaginară, ci o adevărată explorare a culturilor. Am realizat cât de important este să asculţi, să observi şi să nu judeci ceea ce este diferit de tine.
Înainte să plec, iepuraşul mi-a arătat o cameră în care se aflau toate pluşurile create de mine. Am aflat că eram cunoscută pentru felul în care îmbinam culorile şi formele, semn că fiecare creator îşi lasă amprenta culturală asupra lucrurilor pe care le face.

Când m-am întors acasă, am înţeles că fiecare călătorie, fie ea reală sau imaginară, te poate ajuta să descoperi lumi diferite şi să te descoperi pe tine. Am învăţat că diversitatea culturală nu ne separă, ci ne îmbogăţeşte, iar cunoaşterea diferitelor culturi este primul pas spre o lume mai deschisă.

Lucrare plastică · V079

Fotografie · V094

Lucrare plastică · V080

Lucrare plastică · V081

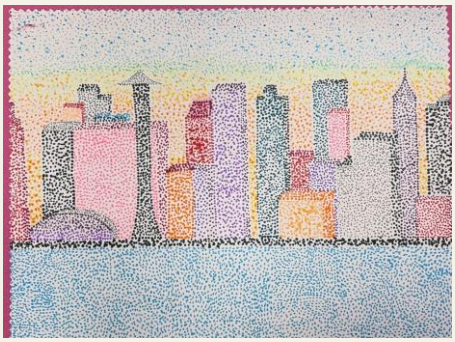
Albumul călătoriei

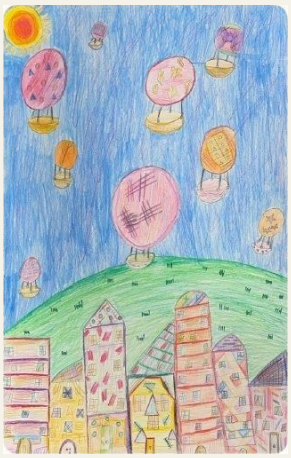
Lucrare plastică · V078

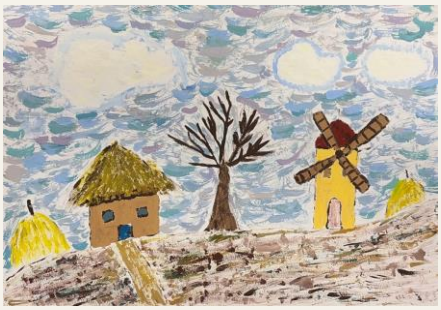
Lucrare plastică · V082

Lucrare plastică · V084

Lucrare plastică · V086

Lucrare plastică · V089

Lucrare plastică · V090

Lucrare plastică · V093

O singură țesătură.
Voci personale.